

Aventura - esquí de muntanya

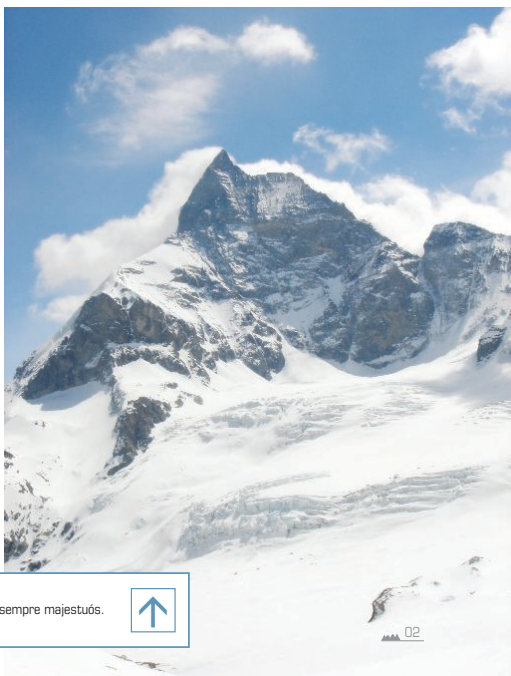
De Chamonix a Zermatt: la gran ruta

Victor Camaras

Nosaltres venim del món de l'esquí alpi. Els caps de setmana de l'hivern i les vacances de Nadal i Setmana Santa practiquem aquest esport a les diferents estacions de la Cerdanya i d'Andorra, juntament amb les nostres famílies. Alguns de nosaltres hem estat o estem vinculats amb l'esquí de competició.

Direcció al Col du Chardonnet, entrant a Suïssa. Davant, la immensitat.

El Cervino, sempre majestuós.

De totes maneres sempre trobem algun dia per practicar l'esquí de muntanya. De vegades hi dediquem tot el dia. En altres ocasions, després d'esquiar a les pistes, per la tarda fem alguna escapada, al Niu d'Aliga de la Tossa d'Alp, al pic de la Mina de Porté Puymorens, etc. i aconseguim mantenir una forma física més o menys decent, ja que aquesta és diferent per cada esport en concret. Això ho fem amb la intenció de poder fer una travessa més llarga i poder gaudir-ne al màxim.

En el meu cas concret l'esquí de muntanya em recorda molt a la pràctica de la bicicleta de muntanya. Hi ha similituds en el paisatge, en l'ambient, en el tipus d'exercici que es practica...

L'objectiu de la passada temporada va ser fer la coneguda com a Haute Route, que és la travessa d'esquí de muntanya des de Chamonix fins a Zermatt, i fer-la en 4 dies i mig.

Ho vàrem fer un grup de vuit persones, des del dia 8 fins al 13 de maig de 2005. És el final de temporada d'hivern pels refugis dels Alps, i per això en Paco va haver de fer una laboriosa tasca per encarregar plaça als refugis i convèncer-los perquè els tanquessin en marxar nosaltres.

Calia marcar-se un bon ritme d'ascensió, sense presses, però sense pauses.

La sortida, de matinada

El primer dia, divendres, vàrem sortir de matinada, amb un cotxe i una furgoneta, des de Barcelona i Girona cap a Chamonix. Vàrem arribar cap a les dues de la tarda. El temps era dolent i en principi vàrem intentar la travessa des de Chamonix fins a Zermatt, encara que, si no millorava el temps ens vàrem plantejar fer-la en sentit contrari. Poc va faltar, ja que els dos primers dies va fer molt mal temps per la tarda i la nit, amb moltes nevades i mala visibilitat, però als matins el dia era clar i ens va permetre seguir la ruta com la teníem planejada. Fem un resum de la ruta que vàrem seguir:

Dia 1: Chamonix (15 hores), telefèric dels Grands Montets d'Argentiers. Baixada esquiant fins a la glacera d'Argentiers, i pujada amb pells fins al refugi d'Argentiers.

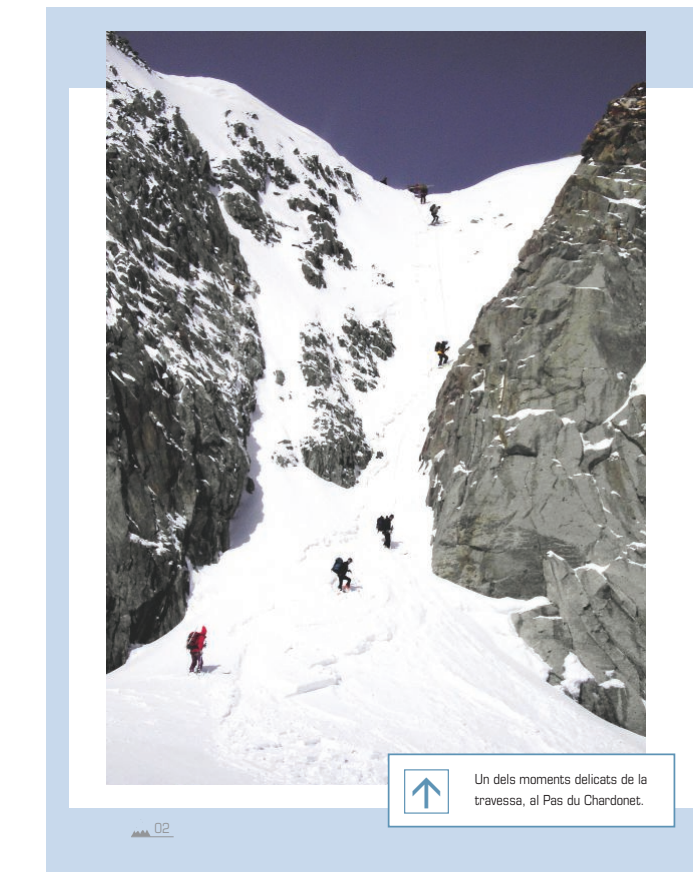
Dia 2: Etapa 1: Sortida del refugi d'Argentiers fins a la glacera. Pujada fins al Col du Chardonnet (entrem a terra Suïssa) i baixada per la part suïssa, (pas difícil). Seguim per la Fênêtre de Seleine, Plateau de Trient i la Vall d'Arpette fins que s'acaba la neu. Caminem fins a Xampex. Cotxe des de Xampex fins a Verbier. Etapa 2: Pujada des del pàrquing de Verbier fins al refugi de Montfort, primer a peu, degut a la manca de neu per la poca alçada i després amb pells.

"Vam tenir una perfecta cobertura amb la Targeneu"

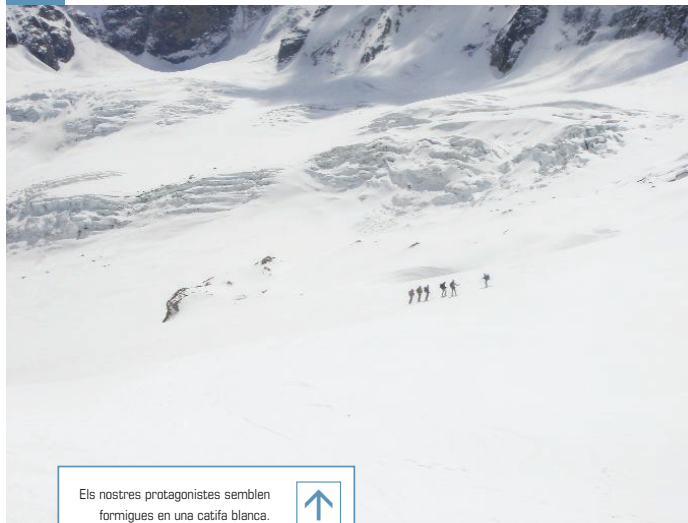
Dia 3: Sortim del refugi i enfilem cap el pic de Montfort, continuem per l'altre costat de la muntanya fins arribar al pic Rosseblanche. Després d'un trajecte llarg arribem al Barrage de Dix, voregem tot el pantà, que no s'acaba mai. Després pugem fins a la Tête Noire i arribem al refugi de Dix.

Dia 4: Sortim del refugi i anem cap el Col de la Serpentine i després al Pic d'Arolla. Seguim amb una bona i llarga baixada fins al refugi de Vignettes (ubicació i vistes excepcionals). Seguim per un llarg desert blanc i passem entre el Petit Mt. Collon i l'Eveque, (frontera amb Itàlia) per baixar fins al refugi de Mont Collon també en territori italià.

Dia 5: Sortim del refugi i reculem fins a tornar a terra suïssa entre el Petit Mt. Collon i l'Eveque i seguim pel coll que està situat entre la Tête Blanche i la Tête de Vallpelline, un altre cop en territori italià. Un cop en el coll tornem a entrar a suïssa i seguim deixant a la dreta el Dent d'Herens, entrem a la glacera veient a la dreta l'Imen massís del Matterhorn (Cervin). Després d'una baixada de 16 quilòmetres s'acaba la neu i arribem a Zermatt.

Un dels moments delicats de la travessa, el Pas du Chardonnet.

Els nostres protagonistes semblen formigues en una catifa blanca.

Com a resum dir-vos que vàrem fer els cinc dies de travessa pràcticament sense trobar cap més grup, degut a les dates que vàrem escollir, però amb una neu de qualitat. Les recents nevades van convertir el paisatge amb un company que vàrem immortalitzar amb les nostres càmeres fotogràfiques amb més de 400 fotografies.

En cap moment vàrem estar a més de 4.000 metres, ja que l'alçada màxima és de 3.900 metres. Per tant a cada moment vàrem tenir una perfecta cobertura amb la Targneu, que, per sort no vàrem haver d'utilitzar, i que cal recordar que aquesta temporada inclou com a novetat la cobertura de l'esquí de muntanya. ❄

La gran ruta,
de Zermatt a Chamonix.

Sempre pot haver-hi un moment per immortalitzar la sortida.